JÉZUS CSODATEVÉSEI

2017. november 5. – Csidei Katalin élőben elhangzott tanításának szövege
belső használatra

Sandersné dr. Kovács Erzsébet:

Megszületett a Bibliánk kis testvére, a 8. javított kiadás, amely a kis mérete miatt belefér a női táskákba is. A 2018-as esztendőben nagyon jó dolgokat készített nekünk az Úr! Nagyon sok jó prófécia van ezzel kapcsolatban. A jövő év egy nagyon áldott, üdvösségekben gazdag és minden tekintetben Isten akaratának a beteljesedésében gazdag esztendő lesz. […]

Az Ő jelenléte kézzelfogható. Megszabadító kenet van a test több területén. Fejen érzékelhető a Szellemnek erőteljes mozdulása, ami azt jelenti, hogy a rossz gondolatoktól fogtok megszabadulni! Zaklató, háborgató gondolatoktól, amik nem engedték, hogy békességben legyetek, de mostantól ez megtört az életetek felett! Teljes békesség jön, megnyugvás, és szent egészséget tudtok magatokra ölteni!

Az úrvacsora egy hitcselekedet. Hisszük, kijelentjük, megcselekedjük, hogy az Úr adta, köszönjük! Köszönjük ezt a nagy egységet! Az Úr Krisztusnak kegyelme a mai napon még egy különleges momentumra kiterjed majd, mert ma nem tőlem fogjátok hallani az Ige szolgálatát, hanem egy nagyon drága testvéremtől, akit régóta ismerek, több mint húsz éve. Úgy emlékszem, Csornán találkoztunk, amikor ti először jöttetek gyülekezetbe, annak pedig már 25 éve is van. A Rhema levelező bibliaiskola diplomás végzettje, Csidei Katalin fog ma nektek szolgálni az Igéből. Bizony nagy öröm ez nekünk! Már régóta kérdezgetem, hogy Katikám, mikor akarsz egyszer már prédikálni nekünk? Magam most már három éve itt állok és szolgálom az Igét felétek, de tudom, hogy talentumok vannak nálatok, néhányatoknál, a tanító kenetben. Nagyon szeretném, ha ez érvényesülhetne, előjöhetne. Minél nagyobb mértékben helyet adunk az Úr ajándékainak, annál nagyobb a Testben a növekedés. Tiszta szellemi kincsek, ékességek vannak elrejtve a Krisztus Testében.

Katalint hallottátok már régebben is tanítani az Igéből. Ma újra ő jön, és amíg ezt felvezetem, addig csak annyit, hogy ehhez egy Igét adott az Úr. Nagyon nagy öröm ez nekünk, hogy a Krisztus Testének talentumait használhatjuk, és alkalmazhatjuk a szolgálatban, ahogy az evangélistákat is szoktuk, és tegnap is ezt tettük a gyógyító sorokban. Hisszük, hogy lesznek bizonyságok, mert nagyon sok tudás szava ajándék volt, és imádkoztunk így a gyógyulni vágyókért. Fogunk hallani majd a bizonyságokból, egészen biztos vagyok benne. Habár ebben egy kissé bátortalanabbak vagyunk, de ugyanúgy az Úr használja a prófétikus edényeket az imakör vezetésekben. Kijelentésekben használja az Úr a tanító ajándékokat. Mint ahogy ezt ma is meg fogjátok hallani, és nagyon hálás lesz a szívetek, mert az Úr friss kijelentése lesz benne. Arról szól majd Katalin, amit ő kapott az Úrtól az elmúlt időszakban. Ezzel foglalkozik a Szellem az Ő szívében, és ezt át fogja adni a Testnek. Épülésetekre lesz. Az Ige, amit ehhez kaptam, az Apostolok cselekedetei 20,32, amelyben Pál ajánlja a tanítványokat az Igének, Isten

kegyelmessége Igéjének. Így ajánllak én benneteket annak az Igének, annak a szolgálatnak, amit Katalin majd ellát itt az Úr színe előtt, a gyülekezetben. Így szól itt Pál:

> **APOSTOLOK CSELEKEDETEI 20,32.**
>
> **32. És most, atyámfiai, ajánllak titeket az Istennek és az Ő kegyelmessége Igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek között.**

Vagyis testvéreim, ti testvéreim mind! Istennek ajánllak benneteket, hogy megmosson az Igéjével, és az Ő kegyelmessége Igéjének. Ami a szájából hangzik majd. Az Igének ajánllak, aki felépíthet. Nézzétek meg, ki épít fel benneteket: az Ige, ami a szájból hangzik. A kegyelmessége Igéje. Ha itt vagy és engedelmes szívvel hallgatod, akkor fel is épít az Ige. Akkor behatol a szívedbe, mert az Ige élő és ható, és felépít. Hányan szeretnétek a teljes örökségben járni, amit Isten adott nekünk? Hatalmas örökségünk van a Krisztusban! A végrendelkező meghalt, ugye? Az örökség a miénk, és azt odaadja nekünk az Ige által. Az Ige által adja ezt ide nekünk, örökséget ad nekünk, minden megszenteltek között. Ez az örökség mindenkié, akik elfogadták a szent vér váltságát.

Most fogadjuk egy nagy tapssal Katikát itt az emelvényen! Tudom, hogy elhárítja magától a dicséretet, akkor is ez az igazság! Diplomás Rhema végzettünk van, aki pásztori szolgálatot tölt be a Gyülekezetben! Diplomás Rhema végzettünk Csidei Katalin, a levelező Bibliaiskola végzettje! Máris átadom pulpitust, és halljuk, mit szól nekünk az Úr. Hányan hiszitek, hogy az Úr szája fog szólni? Ámen! Ez nagy kegyelem! Köszönöm szépen!

Csideiné Katalin:

Áldjon az Úr benneteket! Köszönöm ezeket a csodálatos dicsérő szavakat, de az Úrban dicsekszünk valamennyien. Mindenünk, amink van, Tőle kaptuk. Valóban, Erzsike most már lassan egy éve ösztönöz, hogy mikor, mikor, mikor? Most azt mondta, hogy vége az „unokanyaraltatásnak", vége az iskolának, itt az idő! Én hiszem, hogy Isten dicsőségére és a gyülekezet épülésére tudok majd szólni a mai napon. Köszönöm Istennek, hogy ilyen sokan vagytok ma! Hogy együtt lehetünk, hogy épülhetünk hétről hétre az Ige által, és lassan 25-26 éve vagyunk itt, a gyülekezetben születtünk újjá. Az alatt is minden héten, amikor meghallgatjuk a tanításokat, mindig rácsodálkozom, hogy Uram, még mennyi mindent nem tudunk! Nagyon sok minden van az Igében Isten országában, ami nekünk áldás, de még nem tudtuk elvenni. Még nem ismertük meg, még nem jött meg a mi számunkra.

Az elmúlt időszakban az Úr Jézus csodáival foglalkoztam. Nagyon izgatott az, hogy látom a jeleket és a csodákat most is a gyülekezetben, és megnéztem az Újszövetségben, hogy az Úr Jézus csodái vajon hogyan, milyen körülmények között jöttek létre. Kellett-e hozzátenni valamit azoknak, akikkel a csoda történt? Kellett-e hozzátenni valamelyik embernek valamit, hogy megtörténjen, előjöjjön az a csoda? Ha hiszitek, ha nem, a felkenetésétől a kereszthaláláig több mint félszáz csodát tett az Úr Jézus! Ebből, amit úgy nevezünk, hogy természeti csoda, tehát amikor a természet törvényeivel ellentétes dolgok történtek, az 16 volt. Ilyen volt például a víz borrá változtatása a kánai menyegzőn, a csodálatos halfogás, a második csodálatos

halfogás, a vihar lecsendesítése, a kenyérszaporítás, a második kenyérszaporítás, Jézus a vízen jár, aztán Jézus színe változása, a fügefa megátkozása – nem sorolom fel mindet.

Volt 35 gyógyulási csodája, amiről az Ige ír, amit a Biblia rögzített, ezek között három halott feltámasztása szerepel. Volt ördögűzés, volt személyes: vakok gyógyulása, bénák meggyógyítása, süket-némák meggyógyítása, és volt a tömegek csodája, amikor csak úgy írja az Ige, hogy meggyógyultak mindazok, akik hozzámentek. Tehát több mint félszáz csoda. Az Úr Jézus, amikor itt járt a földön, akkor a három év alatt félszáz csodát tett. Ez az Úr Jézus most ott ül a mennyben, közbenjár értünk, és ma itt van köztünk. A csodatévő ma is itt van! A csodatévő ma is él! Szeretnétek ti is a ti csodátokat megkapni tőle? Igen!

Akkor nézzük meg, hogy mi történt, hogyan történtek ezek a csodák! Ne ijedjetek meg, nem fogom mind az ötvenet fölsorolni, a teljesség igénye nélkül három történetet vettem ki. A többit majd otthon, ha gondoljátok, elolvassátok, de múlt héten már hallottunk róla, hiszen a múlt heti tanításban már a gyógyulási csodákról volt szó. Most én szeretnék három történetről olyan szempontból szólni nektek, hogy milyen körülmények között, mit tettek hozzá az emberek, mit kell nekünk tennünk ahhoz, hogy a mi csodánk előjöjjön, hogy kaphassunk valamit. A tegnapi csodálatos imakörben egyik magyarázó testvérünk azt mondta, hogy akiért szól az ima, annak is nyitottnak kell lenni, annak is van tennivalója, hogy bekövetkezzék az életében az, amit kérünk, amit Isten adni akar. Hát nézzük az első csodát! Első csoda maga az Úr Jézus Krisztus. Ezt nem vitatjuk, de az első történet a János evangéliumban, amikor Jézus csodát tesz Galileában.

JÁNOS 4,43–54.
43. Két nap múlva pedig kiment onnét, és elment Galileába.

44. Mert Jézus maga tett bizonyságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában.

45. Mikor azért bement Galileába, befogadták Őt a galileabeliek, mivelhogy látták mindazt, amit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek az ünnepre.

46. Ismét a galileai Kánába ment azért Jézus, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, akinek a fia beteg volt.

47. Mikor ez meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá ment és kérte Őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán volt.

48. Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

49. Monda néki a királyi ember: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.

50. Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott néki, és elment.

51. Amint pedig már megy vala, elébe jöttek az ő szolgái, és hírt hoztak néki, mondván: A te fiad él.

52. Megtudakozta azért tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett, és mondának néki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz;

53. Megértette azért az atya, hogy abban az órában, amelyben azt mondá néki Jézus, hogy: A te fiad él. És hitt ő, és az ő egész házanépe.

54. Ezt ismét második jel gyanánt tette Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

Ez a történet ellentmondással kezdődik. Az evangélista először Jézust magát idézi. Nincs becsülete a prófétának a saját hazájában. Hallottuk a názáreti esetet, nem is tudott ott semmi csodát tenni azoknak hitetlensége miatt, hiszen csak az ács fiát látták benne. Aztán közvetlenül ezután mégis azt mondja, mikor Galileába érkezett, befogadták Őt azok a galileaiak, mivel látták mindazt, amit Jeruzsálemben tett az ünnepen, mert ők is ott voltak. Mi is történt itt Galileában? Jézus, az Ő személye, az Ő tanításai nem kellettek. De a gyógyítása, a segítsége, a csodái, az igen. A galileaiak, a szülőföldje csak akkor fogadta be Őt, mikor látta a jeleket és csodákat Jeruzsálemben. Hiába prédikálta nekik az Evangéliumot. Egy történet jut erről eszembe, hogy Munkácsy Mihály, amikor híres festő lett, és Párizsban már dolgozott, és világhírű volt, eljutott valahogy az ő híre Magyarországra is, a szülőfalujába. Mikor hazalátogatott, akkor meglátogatta egyik nagynénijét, aki azt mondta neki: Te Mihály, hallom, milyen nagy festő lettél, kipingálhatnád a tornácomat is! Valahogy így voltak vele a galileaiak is. Ha ez az ács fia, gyógyítani tud, csodákat tenni tud, abból már mi is kérünk. Jézus nem, de a gyógyításai igen! Jézus nem, de a csodái igen, a segítsége kell. Nagy elismerése volt ezért Jézusnak, amikor Galileában a királyi főember ment hozzá segítségül. Az hatalmas dolog, közvetlen az uralkodó mellett dolgozott, ott volt szolgálatban, ott volt tisztségben, hát olyan, mintha egy miniszter idejönne, és itt kérne gyógyítási segítséget. Körülbelül rangban egy ilyen nagy dolog volt. Meg kellett tapasztalni a királyi embernek is, hogy Jézus az Úr Galileában is. Ebben a történetben tanúi vagyunk ennek. Tanúi vagyunk, mert amikor odament ez a királyi ember és segítséget kér Tőle, mert ugye a fia halálán van, akkor Jézus először megfeddi. Ha nem láttok jeleket és csodákat, nem hisztek! Szó szerint. Nagyon sokan vannak ma is így, de meg lehet-e bántani igazán egy beteget, akinek az orvosa mondja a diagnózist. Nem. Ő azért jött, hogy gyógyulást kapjon, elfogadja a feddést. Elfogadja és ez után így szólítja: Uram, jöjj, mielőtt meghal a gyermekem! Akkor megmutatja Jézus, az Ő Úr és Király voltát. Menj el, a te fiad él! Hitt az emberi szónak. Nagyon fontos. Hitt az emberi szónak. Nem azt mondta, hogy nem azt kértem, hogy szóljál! Azt kértem, gyere el, gyógyítsd meg! Hitt Jézus szavának, amelyet Jézus mondott neki, és elindult. A mi életünkben is gyakori, hogy látni akarunk, fogni akarunk, tapasztalni akarunk, majd ha látom, akkor hiszem. Elég a szóból, elég a prédikálásból!

A főember nem szólt semmit, hitt Jézus szavának és elindult. Isten Igéjének ma is gyógyító ereje van. Sokszor megtapasztaltam már a gyógyító szó erejét, látjuk az Igét működésben. Látjuk, amikor csak az embereknek a lelke sérült, és szükségük van néhány gyógyító szóra. De Isten Igéje maga a gyógyulás. Rendelkezésünkre áll. Nekünk is csak azt kell tennünk, hogy hinnünk kell az isteni szónak. Hinni kell, és akkor megtörténik, amit kérünk. Amikor a főember fia meggyógyult, azt írja az evangélista, hogy hitt ő, és az egész háza népe. Láttuk nagyon sokszor, és hálaadással gondolok azokra a gyógyulásokra, amik történtek, amikor egy valakit meggyógyít az Úr a családban, és az egész család az Úr Jézushoz fordul. Az egész család megtér. Csodálatos dolog, hogy az egész család, itt is ez történt. Hitt ő, és az ő egész háza népe. Először Jézus szavának hitt, és utána az egész háza népe Jézushoz tartozott. Mi tudható meg

ebből a csodatételből? Mi a tanulság ma is a számunkra? Az, hogy Jézus még a szűkebb hazájában is Úr. Ő az Úr! A második, megmutatja azt, hogy ha hittel jön hozzá valaki, bárki, annak beteljesedik, amit kér. A harmadik, hogy nagyon nagy szerepet kap az Ige. A kimondott szó, Isten szava. Jézus szava. Higgy a szónak! Higgy az Igének, és beteljesedik az életedben!

A második történet Máté evangéliumában a 9. fejezetében van. A két vak szemeinek megnyílásáról szól.

> **MÁTÉ 9,27–31.**
> **27. És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé Őt, kiáltozva és ezt mondva: Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!**
>
> **28. Mikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram.**
>
> **29. Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.**
>
> **30. És megnyilatkoztak azoknak szemei; és rájuk parancsolt Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja!**
>
> **31. Azok pedig kimenvén, elterjeszték az Ő hírét abban az egész tartományban.**

A történet megértésénél próbáljunk meg beleérezni a vak ember helyzetébe! Próbáljuk ki, akinek van bátorsága, reggel felkelni, nem kinyitni a szemünket, kibotorkálni a fürdőszobába, elkészíteni a reggelit, megkeresni a ruhánkat, felöltözni, aztán elindulni a munkahelyünkre, vagy egy buszra a megfelelő helyen fölszállni, a megfelelő helyen leszállni! Érzékelitek, hogy nagyon nagy nyomorúság a vakság? Nemcsak azt jelenti, hogy nem látja a kék eget, nem látja a gyerekei arcát, hanem az egész világgal csak tapintás, hallás, érzékelés alapján tud kontaktust teremteni. Nagyon nyomorultak ezek a vakok ebben a történetben is, és elismerhetjük, hogy nagyon nagy szükségük van a Gyógyítóra.

Mit üzen nekünk, a látóknak ez ma? Sokat! Mert bizonyos fajta vakságban mi is szenvedünk olykor. Hiszen ha valakit anyagi gondok gyötörnek, vagy súlyos fájdalmai vannak, nem látja meg a napfelkelte szépségét. Annak hiába mondod, hogy nézd, milyen gyönyörű tájon megyünk! Azt sem veszi észre, merre megy az autó vele. Ha veszekszik két ember egymással, nagyon gyakran fogalmuk sincs, milyen évszak van. Vakok a körülöttük levő világra. Hányszor van tele a szívünk keserűséggel, félelemmel, aggodalommal, ami annyira lefoglal bennünket, hogy nem látjuk a körülöttünk levő világot! Nagyon sokan leélik az életüket a nélkül, hogy meglátnák azt, amiben gyönyörködni lehet. Hogy meglátnák, amit az Úr nekünk adott: a gyönyörű tájat, ahogy kibújik a hóvirág, egy kisgyerek mosolyát, egy nagyon szép fát, egy szép virágot. Nem látja, csak azt látja, hogy ez se sikerült, az se sikerült, megint drágább lett, fáj, nem mozdult meg, nem változott!

Vannak olyan emberek, akik képtelenek meglátni Isten ajándékát, Isten szépségét, amit nekünk adott azért, hogy az örömünk teljes legyen. Hogy örülni tudjunk neki, hogy gyönyörködni tudjunk az Ő szépségében. Nagyon sokan vakok vagyunk. Vakok erre. Nagyon

sokszor van úgy, hogy fizikai szemmel látó házaspárok úgy élik le az életüket, hogy nem veszik észre a másik kínlódását, szomorúságát, szenvedését. És nagyon sokszor van úgy, hogy nem vesszük észre a mellettünk élő embereket. Nem veszem észre, hogy a szomszéd néni húzza a lábát, nem veszem észre, hogy a postás, aki eddig jókedvűen hozta nekem a leveleket, most kevésbé vidám, nem veszem észre, hogy a mellettem dolgozó embernek megőszült a haja, és sokkal mogorvább mostanában.

Miért nem vesszük észre? Nagyon sokszor nagyon vakok tudunk lenni mi, látók is. Meglepődünk, ha valaki felhívja a figyelmünket, hogy nem látod, hogy a férjed vagy a feleséged milyen rosszul néz ki mostanában? Jé, nem látom! Nem veszed észre, hogy a gyereked nem jár haza? Nem látom, nem veszem észre! Miért nem veszem észre? Mert rohanni kell, mert vár a munka, mert létszámleépítés lesz, mert engem fog kirúgni a főnököm holnap, mert föl kell adni a lottómat, hátha most fogom megnyerni az ötöst, mert focimeccs lesz a tévében, mert megy a sorozatom. Nem vesszük észre mi, látók azt a sok mindent, ami az életünkben történik. Higgyétek el, hogy mi is helyreállításra szorulunk! Nem vagyunk kevésbé szánalmasak a mi vakságunkban, mint volt ez a két jerikói vak a magáéban.

Arról nem is beszélve, hogy a megoldást sem látjuk meg, hogy az Úr Jézus kinyújtja a kezét, vár bennünket. Nem érdekel minket, ne prédikáljon nekem, ne beszéljen nekem itt Jézusról! Ennyi, és vakok maradnak nagyon sokan!

Nézzük, mit tett Jézus ezzel a két vak emberrel? A két vak, amikor meghallja, hogy Jézus arra jár, kiáltozva követi Őt. Könyörülj rajtunk, Dávidnak Fia! Miért így szólítják? Ez Jézus hivatalos neve. A Messiás hivatalos neve Dávidnak Fia. És a hangból sejtik, hogy merre megy, követik, nem is tudjuk, mennyi ideig, mert erről nem ír az Ige. Lehet, hogy jó hosszú utat kell megtenniük, Jézus ment elöl, aztán a tömeg, és a két vak pedig kiáltozva utána. És Jézus hagyta, hogy kiáltozzanak. Látszólag anélkül, hogy figyelemre méltatta volna őket. Milyen sokszor mondjuk keservesen, hogy sokáig kell botladozva kiáltoznom Jézus után! Hogy úgy érezzük, vonakodik megállni, amikor a kérésünkkel odaállunk hozzá.

Hát miért nem állt meg Jézus az első kiáltásra? – tettem föl én is magamnak a kérdést. Hát nem érzi, milyen nyomorultak? Hát nem látja, nincs szíve, nem szánja meg őket? Hát miért nem állsz meg, Uram, Jézus? Fájó derékkal, hasogató szívvel, keservesen, lelki problémáktól gyötrődve botladozunk utánad, Uram, Jézus. Könyörülj rajtam! Amikor megszólítjuk mi is, és fölkiáltunk, és kiáltunk hozzá, nagyon sokszor érezzük úgy a magunk bajában, hogy miért nem állsz meg, Uram, Jézus? Hát így kezdődik a mi helyreigazításunk is, mint a két vaké, amikor kiáltunk, és botladozunk Jézust keresve. A két vaknak meg kellett tanulni azt, hogy ami igazán értékes, azt kívánni kell! Azért hitben járva, utána kell menni, kitartóan, abba nem hagyva, szüntelenül és lankadatlanul! Spurgeon-ről, a nagy baptista hittérítőről olvastam, hogy évekig imádkozott a legjobb barátjáért, aki nem fogadta el az Úr Jézust. Haszontalanul, nem történt meg. Spurgeon temetésén tért meg a barátja, a gyászbeszéd alatt.

Tehát drága testvéreim, ne lankadjunk! Nem az a fontos, hogy milyen régen kiáltunk, és az se fontos, hogy türelmesen vagy türelmetlenül szólunk! Abban legyünk biztosak, hogy nem kiáltunk hiába! Hallják a szónkat. Dicsőség az Úrnak! Az igazi ajándékokat Jézus ingyen adja,

de nem mindig a mi időzítésünk szerint. A két vak, amikor végigbotorkált az utcán Jézus után, ezen az úton biztosan megtanult valamit. Talán ők is hallották korábban az igehirdetést, hiszen Jézus először tanított, utána gyógyított. Kérjetek és adatik nektek, keressetek és találtok! Zörgessetek és megnyittatik nektek!

Más ezt kimondani, és más a saját bőrünkön érezni. Más tudni, hogy mit jelent zörgetni, vagy más megtanulni úgy a zörgetést, hogy már sebesre vertem az öklömmel az ajtót, és még mindig nem nyílt meg. Ugye, van ilyen zörgetésetek nektek is néha? A két vak azon az úton, amikor kiáltozva követte Jézust, megtanulta, hogy követni kell, hogy kitartóan, sokszor, sokáig kell kiáltani. Mi is megértünk már hasonlókat. Jézus ekkor bemegy a házba. De a két vak nem csügged. Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok. Végre Jézus megszólítja őket. Érdekes, hogy nem a gyógyításról, gyógyulásról szól, pedig látja, milyen állapotban vannak, hanem megkérdezi őket: Hiszitek-e, hogy én ezt megcselekedhetem? Tehát miért kínozza őket? Nem tudja? Hiszen tudja, hogy meg tudja gyógyítani őket. Miért kérdezi őket? Azért, mert Jézus többet akar nekik adni, mint a szemük világa.

Ezért nem értjük mi sem, amikor kérünk apró, nyomorúságos dolgokat, mint például: múljon el a lábszaggatásom, sikerüljön a vizsgám, jöjjön be a pénzem a gázszámlára. Kérünk Tőle, és azt kérdezzük, hogy miért nem teljesedik még be? Azért, mert többet akar adni az Úr. Egy teljességet akar neked is adni. Teljességet akar adni! Amikor jelentéktelen aprósággal állunk előtte, Ő még a szemünk világánál is többet akar nekünk adni. Jézus a két vakot, akik eddig passzív életet éltek, csak koldulhattak – mert abban az időben semmi mást nem tehettek, és mások jóindulatára voltak szorulva –, cselekvésre szólítja fel. Cselekvésre szólítja fel először a némaságával, hogy kövessék Őt, menjenek utána. És amikor válaszolniuk kell a kérdésre, hogy hiszitek-e, akkor a két vaknak el kell döntenie, hogy kapcsolódik-e, elfogadja-e, ott van-e a hit a szívében, hogy Jézus képes rá, hogy megcselekedje. A két vak kimondja a választ: hiszünk, Uram!

29. Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.

Tőlünk is, amikor kérünk, amikor zörgetünk, amikor kiáltunk, azt kérdezi az Úr, hogy: hiszed-e? Hiszed-e igazán ott belül, hogy képes vagyok megtenni? Hiszed-e, hogy én vagyok a bajod megoldója? Hiszed-e, hogy én vagyok a betegséged meggyógyítója, akkor is, amikor fáj? Hiszed-e? Nagyon fontos, mert a vakok többet kaptak, mint a szemük világát, megkapták ráadásul magát Jézust. A Jézussal való közösséget. A látóvá tett vakok ott álltak előtte, és akkor egy olyan csodálatos felfedezést kaptam a szívemben, egy olyan örömöt, mert amikor életükben először kinyitották a szemüket, az Úr Jézust látták! Mennyien vágyunk mi erre, hogy lássuk Őt!

Amikor kinyílt a szemük, ott állt előttük az Úr Jézus Krisztus. Csodálatos! Azt hinnénk, hogy itt vége a történetnek, boldogan élnek, míg meg nem halnak. Hazarohannak a családjukhoz, megnéznek mindent, amit eddig nem láttak, megölelgetnek mindenkit, és elvégeznek minden munkát, amire eddig nem volt módjuk. Mert ezt szoktuk meg néha a gyülekezetben, hogy jön valaki, meggyógyul, és rögtön annyi munkája lesz, annyi, amit mindaddig, míg fájt a lába, nem tudott elvégezni, mindaddig, amíg rossz volt a szeme, nem

tudott megtenni. Akkor már nem járok gyülekezetbe, akkor már nem kell az Úr Jézus, mert elvettem a gyógyulásomat, és futok haza.

Mit tett a két vak? Megpillantották Jézust, és utána azt mondja az Ige, hogy evangélistává lettek. Tehát elmentek, és bizonyságai lettek az Úr Jézus Krisztusnak. Nagyon fontos, nagyon-nagyon fontos, hogy elmentek, és hirdették. Elmentek, és hirdették. Így látszik, hogy kapcsolatba kerültek, összekapcsolódtak az Úr Jézussal. Többet kaptak, mint a szemük világa. Nem tudom, hogy mi a te mostani vakságod, mi az, amivel zörgeted az ajtót, de Jézus minket is megkérdez, hogy hiszed-e, hogy én bármit meg tudok tenni? Amikor teljes szívedből felelsz rá, akkor jön, hogy legyen neked a te hited szerint.

A harmadik történet, a harmadik csoda a Márk evangélium 5. fejezetében található. Itt három csodatételét is olvashatjuk Jézusnak, a gadarai megszállott megszabadítását, a vérfolyásos asszony gyógyulását, és Jairus lányának feltámasztását. Én ma Jairusról szeretnék szólni, a halott feltámasztásáról.

MÁRK 5,22−24. 35−43.
22. És ímé, eljöve a zsinagógafők egyike, név szerint Jairus, és meglátván Őt lábaihoz esék,

23. És igen kéré Őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

24. El is méne vele, és követé Őt nagy sokaság, és szorongatják vala Őt.

Közben jön a vérfolyásos asszony esete.

35. Mikor még beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert?

36. Jézus pedig, amint hallá a beszédet, amit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higgy!

37. És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének.

38. És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok siránkozót és jajgatót.

39. És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.

40. És nevetik vala Őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vette a gyermeknek atyját és anyját, és a vele levőket, és beméne oda, ahol a gyermek fekszik vala.

41. És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talita, kúmi; ami megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl.

42. És a leányka azonnal fölkelt és jár vala. Mert tizenkét esztendős volt. És nagy csodálkozással csodálkozának.

43. Ő pedig erősen megparancsolá nékik, hogy ezt senki meg ne tudja. És

mondá, hogy adjanak neki enni.

Eddig arról szóltam, hogyan változtatta meg az Úr Jézus csodatétele a galileai főember életét, és a két vak életét. Ebben a történetben nem csak az a csoda, hogy a halott kislány feltámadt, hanem az is, hogy Jairus életében milyen gyökeres változást hozott ez a csodatétel. Miért volt szüksége Jairusnak a változásra? Hiszen ő egy fontos ember volt. A zsinagóga elöljárója volt Kapernaumban, amely nem lelkipásztort jelent, hanem mint egy főiskola dékánja, olyan rangban volt körülbelül. Hatalmas tisztességnek örvendett, bőségesen volt vagyona, amit akart, azt megkapta. Tehát Jairus egy nagy tekintélyű, gazdag, nagyon fontos ember volt Kapernaumban. De ha valakinek haldoklik a lánya, vagy valaki, aki a szívéhez közel van, akkor nem számít sem a vagyon, sem a tekintély, sem a rang, mert mindnyájan egyformák vagyunk. Mindnyájan reszkető, remegő, félő, könyörgő emberré válunk. Jairus ebben is a szinte nem is emberi félelmében elesettebb és árvább volt, mintha meghalt volna a lánya, mert akkor már úgyis mindegy, akkor kezdődhet valami más.

Dávid királyról olvassuk a Sámuel 2. könyvében, hogy amikor Bethsábétól született gyermeke haldoklik, akkor böjtöl, nem eszik, nem iszik, darócba öltözik, hamut szór a fejére, könyörögve kéri Istent, rimánkodik, imádkozik a gyermek életéért. Aztán amikor a gyermek meghal, akkor enni kér, megfürdik, tiszta ruhát vesz föl. Azt hitték, megháborodott a fájdalomtól, de ő azt mondta, hogy amíg élt, addig volt értelme a könyörgésemnek. Most, hogy meghalt, már nem tehetek érte semmit. Ugyanígy ez a Jairus még az első állapotban volt, amikor úgy érezte, hogy mindent meg kell tennem, mindent meg kell tennem, páni félelmemben meg kell tennem, hogy megmentsem a gyermekemet. És ez a nagy tekintélyű úr Kapernaumban letérdel Jézus lábához. Sokan vannak, sokan látják. Jer, vesd rá a kezedet, hogy éljen! Megtanul alázatban könyörögni. A mi drága Jézusunk nem szól semmit, hanem szó nélkül elindul Jairussal annak a házához. Tudja, hogy ilyenkor hiába a vigasztalás, hiába vagyok én okos, hiába vagyok én bölcs, az a fül nem hall mást, abban az elmében nincs más, mint „meg fog halni a lányom”. Nem vesztegeti Jézus a szavakat, hanem elindul Jairussal az ő útján. Itt kezdődik Jairus életének megváltoztatása. Minden elesett és kínban vergődő ember élete, minden megpróbáltatásban lévő reménysége akkor kezdődik, amikor elindul együtt Jézussal. Amikor az Úr Jézus elindul mellettünk, csendesen, szó nélkül. És Jairus megpróbál, elkezd újra élni. Mi is akkor kezdünk el élni, amikor a megpróbáltatásban megérezzük, hogy nem vagyunk egyedül.

Egy személyes történetet hadd meséljek el. Egy nagyon közeli hozzátartozónknak az elmúlt években egymás után két nagyon súlyos műtéten kellett átesnie, és a második műtét szinte életveszélyes volt. Amikor kijött a kórházból, mert Isten dicsőségére meggyógyult, akkor én egy kis történetet adtam neki ajándékba, a címe Lábnyomok a homokban. Valamennyien olvastátok, egy német szerzőtől való. Visszatekint valaki az élete útjára, és úgy látja, mintha a tengerparti homokban két pár lábnyom menne. Az Úr Jézus ment vele az élete egész útján. Azt mondja, hogy: Uram, amikor az életemben a legnagyobb bajban voltam, akkor egy pár lábnyom van, magamra hagytál. És azt mondja az Úr: Nem, hanem akkor a karomban vittelek. Ezt a történetet vittem el, és adtam át neki, és ebben az a csodálatos, hogy azt válaszolta, hogy én ezt átéltem. Amikor kihoztak a műtőből, bevittek az intenzív osztályra, ahol senki nem jöhetett

hozzám. Nem volt telefonom, sem senkim, egy szál lepedővel betakarva feküdtem olyan hidegrázással, a hosszú műtét alatt annyira fáztam, remegtem, rettegtem, úgy éreztem, hogy végem van, mindennek vége van. Egyszer csak egy nagyon puha meleg takaró betakart, és egy hatalmas bizonyosság volt a szívemben arról, hogy meg fogok gyógyulni, és elaludtam. Így ölel át az Úr Jézus, amikor nagy, nagy, nagy bajban vagy! Amikor azt gondolod, hogy senki nincs melletted, Ő ott megy melletted.

Ahogy Jairus mellett elindult, és Jairus hozzászokott ahhoz, hogy semmiféle feszültséget nem kell neki elviselnie, nem kell kiállnia, mert amint intett, már teljesítették is. Most meg Jézus mellett topogva, verejtékezve, türelmesen meg kellett tanulnia elviselni a feszültséget, az egyre fokozódó félelmet, és várni, hogy a kérése beteljesedjen. Közben jön a vérfolyásos asszony, aki megállítja Jézust. Jézus megfordul, hogy megtudja, ki az, aki a ruháját megérintette, és elkezd beszélgetni az asszonnyal. Nem mondom végig most ezt a történetet, mert nekünk Jairus szempontjából fontos, de képzeld el, amikor te nagy beteghez orvost hívsz, és azt mondja, hogy rögtön jövök, és még mindig nincs ott. Már eltelt 15 perc, és még mindig nincs ott. Már fél óra, és még mindig nincs, talán elkésik. Ismeritek ezt az érzést, amikor ott áll ez az ember, akinek haldoklik a lánya, és Jézus beszélget egy asszonnyal. Ahogy a nőket ismerjük, gondolom, hogy nem is volt rövid beszédű.

De Jairus áll, és nem szólt semmit. Telik az idő, fogy az idő, és ez nagyon rettenetes. Jairus nem szól közbe. Nem mondja, hogy siessünk már, nem mondja, hogy elkésünk, ne beszélgessetek már! Jairus áll, retteg, és csendben van. A türelmesen várás nem éppen emberi tulajdonság. Mi is azt mondjuk, ha valami gondunk van, hogy Uram, add meg, de rögtön! Ma szólok, holnap kérem. Vagy még ma, ha ráérsz! Amikor jönnek a követek a háztól, hogy ne fáraszd tovább a Mestert, mindennek vége, meghalt a lányod! – Jairus számára összedőlt a világ.

Biztosan köztünk is vannak olyanok, akik ilyen pillanatban voltak már, amikor egy közeli szerettüket kellett utolsó leheletéig elkísérni. Olyankor úgy érzi az ember, hogy minek is élek én akkor! Főleg, ha egy gyermekről van szó. Ebben a pillanatban Jézus valami csodálatos dolgot tesz. Adta Jairusnak a szavát, és nekünk is: Ne félj, csak higgy! Jézus megtanítja neki azt, amit nekünk is, hogy mi a hit. A hit az, hogy Jézushoz menni. Hozzá tartozni bizalommal akkor, amikor már minden elveszett. Mert itt már minden elveszett Jairus számára. Itt már nincs mit kérni. Nincs miért könyörögni. Semmi nem várja otthon, csak egy halott gyermek, és egy síró feleség. De ne félj, csak higgy!

A hit az a kéz, ami a legreménytelenebb esetben is az Úr Jézushoz tud kapcsolni minket. Nagyon fontos − tanulságként tartom magamnak, magunknak −, hogy Jairus a halálhírre sem nyitja meg a száját. Nem okol senkit a késésért, nem jajveszékel, nem kiáltozik, hogy elkéstünk, hiába minden, hanem néma marad. Ezt meg kell tanulnunk a nagy próbák idején. Ne félj, csak higgy! Jézus tudja, hogy Ő mit fog tenni. Az emberi életben akkor következik be a hit halálugrása, a mi életünkben is, amikor a legreménytelenebb a helyzet, amikor úgy érezzük, hogy itt már semmi a világon nem segíthet, és átadjuk Jézusnak. Uram, tőlem ennyi tellett, most már csak a tied! Hiszek, Uram. Hiszek, Uram, hogy Te képes vagy. Ne félj, csak higgy!

Az Újszövetség mindössze három halott feltámasztásáról számol be. Jairus lányáról, a naimi ifjúról, és Lázárról, Jézus barátjáról. Ezzel talán jelzi is Jézus, hogy Ő elsősorban nem azért jött, hogy az ember halál-problémáját megoldja [halandó test feltámasztását], nem azért jött, hogy visszaállítsa az eredeti fizikai állapotot, amit az első ember elveszített. [A feltámasztott ember továbbra is a szellemi halál állapotában maradt.] Tulajdonképpen Jairus sem az eredetit kapta vissza. Egészen eddig mondhatta azt, hogy az *én* kislányom, az *én* szép lányom. Ettől kezdve Jairus azt mondja: Ez az a lányka, akit Jézustól *kaptam ajándékba*, amikor már minden elveszett. Tehát megtanulja, és nekünk is meg kell tanulnunk azt, hogy az az igazán az enyém, amit kegyelemből kaptam meg Istentől a hitem által.

Jézus félszáz csodatételéből hármat emeltem ki a mai napon. Meghallgattuk, hogy Galileában hitt a főember az isteni szónak, és meggyógyult a fia. Ez a szó, ez az Ige nekünk is rendelkezésünkre áll. Valljuk meg rendszeresen azok felett a dolgok felett, amik nem akarnak mozdulni az életünkben! Imakönyvünkben gyönyörűen össze vannak gyűjtve témánként az Igék. Valljuk meg, mert hitt ez a főember ennek a szónak, és beteljesült, meglett a csodája. A két vak megtanította nekünk, hogy bizony követni kell Jézust. Cselekedni kell, meg kiáltani kitartóan és türelmesen, és hinni, hinni, és hinni!

Jairusnál láttuk: alázatos szívvel, türelmesen, száját tartva, még a legreménytelenebb helyzetben is Jézusra bízza a gyermekét. Alázatot tanulunk Jairustól, a száj megtartását tanuljuk Jairustól, és azt, hogy hisz és bízik. A hittel nyúl Jézus felé. Nekünk is van valamilyen vakságunk, van valamilyen ajtónk, amin zörgetünk, és sokan közülünk is kétségbeesett helyzetben vannak. Hinni kell! Jézus él! Jézus ma is gyógyít. Jézus ma is képes a csodákra. Gondolkodjunk el ezeken a csodálatos történeteken. Nem úgy volt, hogy: beteg vagyok elmondtam egy imát, és megtörtént a csoda. Ilyen is van, de nem ez a jellemző. A csodát váró, kérő embernek is meg kellett változnia. Neki is átalakuláson kellett átmennie. Alázatot tanulni, kitartóan hitben járni, kiáltani, cselekedni, az Igén megállni, amíg bekövetkezett. Hit, hit és hit! Kathryn Kuhlman írta, hogy hiszek a csodákban, mert hiszek Istenben. És mivel hiszek Istenben, látok csodákat megtörténni. Legyen ez így a mi életünkben is. És ha a szívedben most van egy olyan megoldatlan probléma, amit hoztál, egy ajtó, amin zörgetsz, akkor valljuk meg a hitünket mi is az Úr Jézus Krisztusban!

Álljatok fel, drága testvéreim. Ha a szívedben hiszed és a száddal megvallod, hogy Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia, megtartatol. Mit kérdezett a két vaktól? Hiszitek-e? Most a szívedből mondd ki, hogy hiszem, Uram! Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek, Jézus, legyél az én Uram! Legyél az én Megváltóm! Legyél az én Gyógyítóm! Legyél az én Szabadítóm!

Megvallom, hogy Jézus az én életem Ura. Jézus az én Megváltóm. Jézus az én Gyógyítóm. Jézus az én Szabadítóm. Én meg vagyok váltva, örök életem van Krisztusban. Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől. Tökéletes gyógyulásom van Jézusban. Minden erővel rendelkezem Jézusban. Bőséges ellátásom van Jézusban. Köszönöm, Uram! Ámen.

Legyen a hitetek szerint! Ámen. Az Úré a dicsőség! És Övé, ha a szíveteket megnyitotta, és megérintette. Köszönöm Istennek!

Sandersné Dr. Kovács Erzsébet:

A mi Urunk Jézus Krisztusunknak szent neve most felmagasztaltatott a szívekben, a világosságban, a megértésben. Az Ige szolgált felénk. Hogy mennyire élő és ható, azt érezhettük azokban a pillanatokban, amikor olyan mélységes volt a csönd, hogy tudtam, egyedül az Ige van itt a teremben, és a szívekbe hatolva dolgozik és munkálkodik. Hányan kaptatok olyan megértést, amire nem is gondoltatok, hogy ma ez eljut a szívetekhez? Nagyon nagy gazdagság volt ebben a tanításban. Nem Katalint magasztalom, mert tudtam, hogy gyönyörűen helyt fog állni, mert szerintem napi 24 órát az Igében tölt. Az nagyon nagy dolog, ha az ember az Igét közösségben veszi magához szüntelen, akkor így jönnek elő a kijelentések. Valóban tanulmányozzátok Jézus csodáit az Igében, mert akkor megvilágosodnak olyan részletek, amelyek esetleg eddig nem voltak nyilvánvalóak. Nekünk pont az a rész hiányzik abból a teljes képből, a mozaik darabkáiból, hogy az a csoda nálunk is előjöjjön. Rengeteget lehet ezekből meríteni és tanulni. Van, amikor a csodák nem jönnek könnyen, de a YouTube tele van olyan bizonyságokkal, amikor a vége áttörés lett, és megtörtént a csoda, de meg kellett érte dolgozni a hitnek a munkálásával. A hit munkájával. Ezeknél nincs gyönyörűségesebb, mert kimegy a világba az, hogy nincs lehetetlen. Igenis megvan az a csoda, csak ki kellett tartani a hitnek a kitartó munkájával, a hitnek a gyümölcseivel, hogy a Jézus hűsége felmagasztaltatik még jobban. Jézus a megfelelő pillanatban jött, és azt megcselekedte.

Hányan voltatok így, hogy napról napra vártátok, és nem jött, és nem jött, míg abban a pillanatban bekövetkezett? Tudok többekről, akiknek ilyen csoda jött. Tegyétek fel a kezeteket, akiknek ilyen csoda jött! Bizony. Ilyen csodával jött az Úr, és kinyúlt értünk, nem hagyta, hogy elvesszünk. Az igazakért kinyúl az Úr, a mélységes vizekből felveszi őket, és magas helyekre állítja őket. Kősziklára állítja a lábukat, hogy el ne vesszenek. Az Ige meg nem szégyenülhet az ajkainkon. Sokat hallom a Szellemet, hogy ezt mondja: Hűséggel valld az Igét! Hidd az Igét, valld az Igét, és hirdesd az Igét, és az Ige soha meg nem szégyenülhet az igazak ajkán! A Szent Szellem nem hagyja. A Szent Szellem bennünk lakozik, és Ő az a hivatal, aki megcselekszi az Igét. Ha a teljes szívedből hiszed − és ott nincs helye az ellenségnek − és az megvallod, akkor az megvan neked. Ezt tanítja az Írás. Ámen. Úgyhogy ki kell tartani, és ez a kitartó hit mindig gyümölcsöt terem. Gyönyörű volt ma ez, gazdagság volt benne. Biztosan sokan fogjátok még többször visszahallgatni, és veszünk belőle majd még és még kijelentést, de most is nagyon sok minden íródott a szívünkre. Nagyon sok mindent kaptunk az Úrban, és megköszönjük. Biztos, hogy hamarosan újra láthatjuk Katalin pásztor asszonyt majd, hogy jön, és újra szolgál felénk. Most is meg kellett hallani az időzítést, mert az időzítések nagyon fontosak. Hívtam már Katalint nyár óta, és mindig mondta, hogy majd, és most jött el az ideje. Nagyon áldott volt. Megköszönjük! Köszönjük az Úrnak. Felkent, és szellemi felnőttkorba jutott szolgálataink vannak. Szellemi felnőtt korba jutott, Krisztus ékességével teljes kornak a mértékébe jutott szolgálataink vannak, és ezek nagyon nagy kincsek a gyülekezeti Testben.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.